

**ACHTER
DE TRALIES
SCHIJNT
DE ZON**

ACHTER DE TRALIES SCHIJNT DE ZON

Frank de Bruyn

Aerial Media Company

www.aerialmediacom.nl
www.facebook.com/Aerialmediacompany

ISBN 978-94-026-0117-6
NUR 402

© 2016 Frank de Bruyn
© 2016 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel
1ste druk

Omslagontwerp en opmaak: Teo van Gerwen Design

Dit boek is ook leverbaar als e-book: ISBN 978-94-026-0118-3

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!
Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv
Postbus 6088
4000 HB Tiel

Regels uit de song Words:
Writers: BARRY GIBB, MAURICE ERNEST GIBB, ROBIN HUGH GIBB,
Lyrics © Warner/Chappell Music, Inc., Universal Music Publishing Group,
Lyrics licensed by LyricFind

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp).

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voorwoord Robert van den Bout

Frank de Bruyn is niet wat het lijkt:

Twee jaar lang was ik Franks leidinggevende in zijn tijd als croupier. Toen was hij al ‘anders’. Zeker geen vervelende gozer, maar iemand die niet in de strakke hiërarchie van een casino past. Hij wist mij vaak op een ontwapenende manier tot wanhoop te drijven als hij weer eens de grenzen opzocht. Toen hingen vrouwen ook al aan zijn lippen en nam hij bijvoorbeeld telefoonnummers aan van vrouwelijke gasten aan de speeltafel. ‘Dat is service en gastgericht, daar staan wij toch voor?!’ hoor ik hem nog zeggen, toen ik hem hierop aansprak.

Bij Frank is wel degelijk iets wat het lijkt, namelijk zijn veerkracht. Hij is voor mij een voorbeeld van ‘verander wat je niet kunt accepteren’ of ‘accepteer wat je niet kunt veranderen’. Frank is in staat om vanuit een manisch positivisme telkens weer op te krabbelen en de liefde te vinden. Ik wens hem veel succes toe met dit boek. Ik heb er het volste vertrouwen in dat hij ook hier weer een succes van maakt, want succes is ten slotte één keer meer opstaan dan je valt. Frank de Bruyn zal altijd weer opstaan.

Love & Respect, Robert van den Bout

Voorwoord Henk Orlando Rommy

Ik heb Frank leren kennen door Ella en Sandra; in die periode hadden ze een stichting in Hogeveen, waarmee ze Nederlandse mensen die vastzaten in het buitenland hulp verleenden. Door bepaalde omstandigheden is deze stichting opgegeven, wat heel erg jammer is.

Ik heb in de periode dat Frank nog vastzat een heel leuk contact met hem gehad, ook nadat hij weer vrij was. Gelukkig heeft hij zijn leven weer op het juiste spoor. Door een boek te schrijven over zijn bijzondere belevenissen. Ik wens dus iedereen heel veel leesplezier met dit speciale boek van hem. Voor jou, Frank, heel veel geluk in het leven en vooral de toekomst.

Henk Orlando Rommy

HOOFDSTUK I

MALPENZA

14 november 2011, 13.00 uur. Mijn vlucht uit Peru landt op het Italiaanse vliegveld Malpensa. Deze tussenlanding is slechts een zogeheten 'transit' waarbij ik een uurtje of twee moet wachten op mijn volgende vlucht naar Nederland. Met een opgetogen gevoel stap ik uit, want ik ben nog maar even verwijderd van huis.

Het vliegtuigpersoneel had tijdens de vlucht aangegeven dat er een honderd procent controle zou plaatsvinden op dit vliegveld in verband met de vele drugskoeriers. Ik maakte me daar geen zorgen om. Niet alleen vanwege het feit dat ik mijn leven nooit ofte nimmer in de waagschaal zou leggen voor een dergelijk misdrijf, maar ook omdat ik al volledig binnenstebuiten was gekeerd op het vliegveld van Lima voordat ik überhaupt op deze vlucht kon stappen.

In Lima-Peru vond men mij waarschijnlijk al verdacht, waarschijnlijk vanwege mijn Nederlandse nationaliteit en omdat ik alleen reisde. Dat ik de Spaanse taal niet spreek bleek voor de controleurs ook al geen goed teken, al vind ik dat nogal bizar, want als ik naar Turkije vlieg dan spreek ik nog steeds geen Turks, hoor. Maar goed, om geen problemen te veroorzaken en er zeker van te zijn dat ik de

vlucht zou gaan halen, werkte ik netjes mee met de douane. Ik had ook niets te verbergen. De Peruaanse douanebeambten namen mij voor de zekerheid mee naar het nabijgelegen ziekenhuis om uit te sluiten dat ik bolletjes in mijn lijf had. Dat zou dan duidelijk te zien zijn op de röntgenfoto's. Maar men vond natuurlijk helemaal niets. Met veel verontschuldigingen en uitleg over protocollen et cetera werd ik teruggebracht naar het vliegveld en begeleid tot aan het vliegtuig. Mijn enige bagage was een rugzak die ik als handbagage meenam het vliegtuig in. Maar aangezien ik nu een van de laatsten was, vond ik geen plek meer in de bagagelockers boven mijn stoel. Aan de langslopende stewardess vroeg ik of ik de rugzak bij me mocht houden. Ik kon hem wel onder mijn stoel plaatsen. Maar nee, dat kon helaas niet. Ze zou de rugzak mee naar voren nemen en vroeg of ik even mee wilde lopen. 'Meneer, kijkt u even? Uw tas ligt hier in dit opbergvak,' zegt ze tegen me. Ik kijk even goed waar ik straks de rugzak kan terugvinden. Het eerste vak pal naast het toilet. En daar ligt mijn rugzak ook als ik hem na de landing bij het uitstappen weer meeneem.

Vriendelijk groet ik de bemanning als ik uitstap en loop moe maar wel verheugd richting de terminals. In de verte zie ik de eerste controle al.

'Reist u alleen?' zegt de man tegen mij in het Engels. 'Jazeker, ik reis alleen,' antwoord ik vriendelijk en reik hem alvast mijn rugzak aan. De man opent mijn rugzak en rommelt wat tussen mijn vuile was. Dan haalt hij ineens een spuwzakje tevoorschijn en vraagt me wat het is. Schouderophalend zeg ik dat ik me niet herinner dat ik het in mijn rugzak heb gedaan. 'Wat zit hierin? Drugs soms?' zegt hij plots met stemverheffing. 'Nee, natuurlijk niet,' zeg ik. 'Maak het

maar open, dan zal je het zelf wel zien,' antwoord ik enigszins spottend en een beetje geïrriteerd. Ik was in Lima al helemaal binnensbuiten gekeerd, dus waar slaat dit op? Maar ik trek wit weg als hij het zakje opent en de inhoud voor mijn neus houdt. 'What the f*ck?!' roep ik ontzet. Ik zie bolletjes liggen en weet meteen wat het is. En er zit ook nog eens een heel penetrante poeplucht aan! Gadverdamme!

'Dat is niet van mij,' schreeuw ik hem toe. 'Het zal er wel verdacht uitzien en ik begrijp het als jullie me niet geloven, maar dat is niet van mij!' Ik schiet meteen in de verdediging. 'Loop met mij terug naar het vliegtuig, dan wijs ik jullie de stewardess aan die mijn rugzak opborg. Ze kunnen tevens bevestigen dat ik onder begeleiding op het vliegtuig gezet ben nadat ik in Lima al uitvoerig onderzocht ben,' sputter ik door. Maar de douanemeneer luistert niet naar me. Ik word gevraagd om mee te lopen naar een aparte ruimte. Dan wordt er plots in het Italiaans verder tegen me gesproken. Zeer autoritair en boos. Ik begrijp er maar weinig van. Het duurt even voor ik door heb dat ik met de luchthavenpolitie te maken heb. Eigenlijk pas op het moment dat ze met handboeien zwaaien en ik me moet omdraaien om ze om te doen. Wat gebeurt er toch in vredesnaam? Ik raak behoorlijk in paniek en kan maar niet geloven dat dit echt gebeurt.

Niemand luistert er naar me, er wordt tegen me geschreeuwd en in het Italiaans klinkt het allemaal nog ernstiger en heftiger dan ik doorhad. Maar toen ik het doorhad zakte ik door de grond. Het leek erop dat men me al veroordeeld heeft. Hier zit ik dan ineens in

een hoek gedrukt met handboeien om. Ik probeer toch om rustig te blijven. Om beurten lopen er steeds agenten binnen die me allerlei vragen stellen in het Italiaans. Ik snap er helemaal niets van. Ik vraag me af of dat een soort tactiek van ze is om mij in verwarring te brengen in de hoop dat ik zal doorslaan en uiteindelijk zal toegeven dat de drugs van mij zijn. Waarom spreken ze niet gewoon Engels? 'Doe een DNA-test', vraag ik. 'Waarom doen jullie niet gewoon een DNA-test, dan zien jullie vanzelf dat de drugs niet uit mijn lichaam komen', zeg ik in het Engels. Maar het enige antwoord dat gegeven wordt is 'Si, after, after'. Straks? Hoe het ook zij, het stelt me wat gerust en ik vertrouw erop dat mijn verzoek dan later wordt gehonoreerd. *Laat je niet gek maken, Frank, ze zullen vast binnen afzienbare tijd ontdekken dat het niet van jou is*, zeg ik in gedachten tegen mezelf. Blijf kalm! Maar hoe zeker ik ook van mijn onschuld ben, de wanhoop begint uiteindelijk steeds meer toe te slaan.

Al mijn spullen worden doorzocht. Mijn telefoon, horloge en andere eigendommen worden in beslag genomen. Wanneer ik zeg dat ik die spullen wel graag terug wil, bromt de agent 'stai zitto cazzo!', wat zoiets betekent als 'bek houden, klootzak'. De letterlijke betekenis van 'cazzo' is trouwens gewoon 'lul', maar het komt in de Italiaanse taal zo vaak voor dat het verschillende betekenissen heeft. Maar goed, op dat moment begrijp ik geen woord Italiaans, maar de emotie die uit de woorden spreekt en de wijze waarop hij ze uitspreekt is voor mij duidelijk. Met verslagenheid constateer ik dat mijn optimisme omslaat in wanhoop. Dit wordt nog extra groot wanneer ik een moment later een koord aan mijn handboei-

en bevestigd krijg. Wat zullen we nou krijgen, verdomme?

'Andiamo', zegt de agent, en alsof hij de hond gaat uitlaten word ik meegesleurd over het vliegveld. Nooit eerder voelde ik me zo tot op het bot vernederd. Bij elke incheckbalie staan de mensen met afkeurende blikken naar me te kijken. Maar ik gun ze die pret niet en dwing mezelf om met opgeheven hoofd en een brutale smile op mijn gezicht de eer aan mezelf te houden. Het is een behoorlijk stuk lopen. Doen ze dat expres? Een soort tocht naar de schandpaal? We komen aan bij het cellenblok en ze stoppen me in een cel waar al het meubilair is vastgeschroefd aan de muur en aan de vloer.

Mijn stresslevel bereikt een hoogtepunt, merk ik, maar wat kan ik anders doen dan kalm proberen te blijven? Mijn god, ik lijk wel te figureren in zo'n aflevering van 'locked up abroad', alleen gebeurt dit nu verdomme echt! Ik probeer mezelf te overtuigen dat het slechts een kwestie van geduld is voordat ze me op de eerstvolgende vlucht zullen zetten en wederom excuses aanbieden voor het ongemak, net als in Peru.

Ah, zie je wel. De deur gaat even later al open en ik word gesommeerd om mee te komen. Al die tijd zijn de handboeien nog niet af geweest en ze beginnen al duidelijke sporen achter te laten op mijn polsen.

Ze brengen me naar een kamer die eruitziet als de onderzoekkamer van een huisarts. Een man die op een dokter lijkt vraagt me in het Engels hoeveel drugs er nog in mijn maag zitten. 'Er zit helemaal niks in m'n maag, ze hebben daar zelfs bewijs van op het vliegveld van Lima', zeg ik voor de zoveelste keer. Maar het lijkt alsof ik tegen dovemans oren praat. 'Het is beter dat je eerlijk zegt wat er nog in je maag zit, want de achtergebleven drugs kunnen ervoor zorgen

dat je sterft', zegt die arts wederom in het Engels. 'Dan maak je toch een röntgenfoto?!' antwoord ik geïrriteerd. Verdomme joh, ik begin er nu echt genoeg van te krijgen. Maar ik kan denken en zeggen wat ik wil, ze zien mij als de dader zolang ze niets hebben dat het tegendeel bewijst.

Mijn herhaaldelijke verzoeken om een DNA-test worden maar niet gehoord. Ze willen eerst kijken of er nog wat is achtergebleven in mijn maag. Blijkbaar is de hoeveelheid die men aantrof zo gering dat het hun niet logisch lijkt dat het om zo weinig gaat.

Ik heb een idee wat de gemiddelde hoeveelheid is die men doorgaans bij drugskoeriers aantreft, maar het zit in zo'n klein plastic spuugzakje, tja hoeveel gaat daar nu in?

Ah gelukkig, mijn handboeien worden afgedaan, logisch natuurlijk als ze röntgenfoto's moeten maken. Damnnn, wat doen die krennen zeer, zeg! Hopelijk blijven ze voorlopig even af. Maar dat blijkt ijdele hoop, want binnen in een mum van tijd zijn we klaar en krijg ik die boeien helaas weer om. Ongelofelijk wat er in korte tijd allemaal met me gebeurt, het voelt echt alsof ik gecast ben voor een of andere bajesfilm.

Een streng ogende, oude agent pakt me ruw bij mijn arm en duwt me weer in die cel. Er zitten in beide hoeken van de cel camera's bevestigd aan het plafond. Zo monitoren ze elke beweging van me. Wat willen ze in godsnaam zien dat ik doe? Dan denk ik ineens aan wat die dokter zojuist zei over wat er kan gebeuren als ik zou liegen over wat er nog eventueel in mijn maag zou kunnen zitten. Die camera's zijn er om te controleren dat ik niet doodga!

Nou, die hoeven zich om mij geen zorgen te maken dan. Ze hebben

verdomme de verkeerde! Tijdens die vlucht heeft die stomme trut van een stewardess mijn tas elders opgeborgen, naast het toilet nog wel! Iemand moet ze tijdens de vlucht al hebben uitgepoept en ze in de eerste de beste tas van het dichtstbijzijnde opbergvak hebben gestopt. De voorste tas is de laatste die erin gezet is. De mijne dus! Zo'n scenario verzin je toch niet?

Wat zou mijn familie denken als ze dit weten? Niemand weet nog dat ik hier ben. Waarom laten ze mij met niemand bellen? Ik mag toch wel iemand bellen? Allerlei doemgedachten spelen er door mijn hoofd. Frank, hou je kop erbij jongen, niet doordraaien nu! zeg ik in gedachten tegen mezelf. Maar ook deze altijd nuchtere en koele Hollandse jongen begint zijn stresspiek nu wel echt te bereiken! Ik moet hier weg! Alsof ze mijn gedachten kunnen lezen! Ik hoor opeens weer de zware sleutelbos rinkelen, een geluid dat voor altijd in mijn geheugen gegrift zal blijven. De deur zwaait open en een norse bewaarder zegt in gebrekkig Engels dat ik mee moet komen. *Zouden ze eindelijk weten dat ik de waarheid spreek?*

Wat ik heel frustrerend vind is dat niemand mij echt vertelt wat de bedoeling is of wat ze allemaal met me van plan zijn. Als ik ze wat vraag wordt daar niet of nauwelijks op gereageerd. Het ziet ernaar uit dat ik voorlopig niet te weten kom wat ze met me gaan doen.

Ze nemen me mee naar buiten en stoppen me in een auto. *Ze brengen me nu hopelijk naar de ambassade die het verder wel afhandelt.* We rijden weg, ik samen met drie bewakers. Even later stoppen we weer bij een groot ziekenhuis. Het is duidelijk dat ze het zekere voor het onzekere willen. Op de röntgenfoto's is niets te zien natuurlijk. Maar zij zijn er blijkbaar van overtuigd dat er nog meer in

mijn maag zou moeten zitten. Wat ze vonden in mijn rugzak was niet zoveel, dus zal ik het nog wel in mijn lichaam hebben, denken ze. Dus zijn we hier nu voor een CT-scan die uiteindelijk moet aantonen wat zij menen te geloven.

Terwijl ik daar nog steeds geboeid zit te wachten tot ik aan de beurt ben, loopt er steeds een agent te ijsberen voor mijn neus. Het is de agent die mij arresteerde. Het is een typische 'bad cop'. Zo eentje die je de hele tijd probeert te intimideren. Hij is een kop kleiner dan ik, dus zijn ego is in elk geval groter. Maar ik vind het allemaal nogal lijken op een slecht acteerspel. Hij kijkt me steeds zo indringend mogelijk aan om mij vooral te laten merken dat hij enorm geïrriteerd is. Ook hij baalt gewoon, denk ik. Want hij weet ook wel dat aan deze arrestatie nogal wat onzekerheden kleven. Is het wel een legitieme arrestatie? Aanvankelijk zal hij dat heus gedacht hebben, maar bij gebrek aan hard bewijs...

Op heterdaad betrapt, geen twijfel mogelijk toch? Maar nu zien ze hopelijk zelf toch ook wel dat er veel dingen niet kloppen in het totaalplaatje?

Ik kan naar binnen om de scan te maken. Ze lopen met me mee, inclusief die intimiderende agent, en voor de zoveelste keer kleed ik me uit onder het toezicht van de 'wet'. Staan ze je weer aan te gapen. Het voelt enorm vernederend. Dank, meneertje die die troep in mijn rugzak heeft gestopt! Of mevrouw? En dan heb ik nog geen flauw benul wat er me allemaal nog te wachten staat. Maar ondertussen hebben ze mij al drie keer laten strippen en is er niet een die even de andere kant opkijkt. Al is het alleen maar om mij te laten voelen wie de baas is.

De arts vraagt mij om op het bed te gaan liggen en ik word langzaam in zo'n kleine tunnel geschoven. Gelukkig heb ik geen last van claustrofobie, anders had ik er nu meteen een trauma bij! Toch is het niet prettig. Wat een benauwend gevoel krijg je daarvan, en dan heb ik dat toch al snel vanwege mijn astmatische bronchitis. Allerlei geluidjes en piepjes hoor ik om me heen en na een tijdje voel ik het bed teruggeschoven worden en mag ik mezelf weer aankleden. Zo, nu zien ze zo meteen vanzelf wel dat ik al die tijd de waarheid sprak. Hupsakee, meteen mag meneer De Bruyn zijn geliefde handboeien weer om! Man, wat haat ik die krengen inmiddels.

De dokter vertelt de agenten enkele momenten later dat ook op deze scan verder niets te zien is. Ze zullen moeten erkennen dat er dus niets van bepaalde inhoud in mijn maag is achtergebleven. Met de auto word ik teruggebracht naar het vliegveld en... weer in de cel gegooid. Nu krijg ik toch echt de zenuwen, want ze zijn inmiddels toch al even met me bezig en mijn vertrouwen op een goede afloop begint gestaag af te nemen. 'Mag ik nu eindelijk eens weten wat er aan de hand is en mag ik in godsnaam eindelijk eens bellen', roep ik in het Engels door het luikje richting de mensen die zich daar bevinden. Maar ik krijg geen enkele reactie.

Behalve dan uit de cel tegenover me. Daar zit een jongen de hele tijd in het Spaans tegen me te praten. Hij vraagt me van alles en nog wat, maar ik begrijp er helemaal niets van. Slechts enkele woorden versta ik. Ik antwoord hem in het Engels dat ik hem niet versta. Hij huilt van wanhoop en roept steeds 'Dios mios'. Ik vrees dat 'God' niet veel voor hem kan doen.

Dan gaat de deur weer open en er komt een jonge verpleegster binnen met een van de bewaarders. Ze zegt geen woord tegen me maar pakt mijn arm vast en legt een vacutainer bij me aan. Dat is zo'n plastic ding dat in je arm blijft zitten zodat ze daar alleen maar van die buisjes tegenaan hoeven te houden en zo tappen ze steeds je bloed af. 'Hallo, moet dat ding per se blijven zitten?' vraag ik haar geschokt in het Engels. Maar ze loopt alweer zonder wat te zeggen weg. Alleen de bewaarder snauwt me toe dat ik mijn mond moet houden tegen die dame en verdwijnt dan net zo snel.

Nou, daar zit ik dan. Het ene moment zat ik nog gewoon in een vliegtuig op weg naar huis en nu geboeid en verlaten in een kale politiecel op het vliegveld.

Ik heb alle vertrouwen verloren en minuten lijken uren te duren en als ze me eten brengen krijg ik het niet door mijn keel. Zo gespannen ben ik.

Ik moet naar het toilet. Wanneer ik door het luikje roep dat ik naar het toilet moet wordt me eerst gevraagd of ik een kleine of grote boodschap moet. *What the f*ck? Moeten ze soms mee om te kijken?* Maar die vraag wordt direct beantwoord wanneer een van de agenten humeurig met me meeloopt en me laat plaatsnemen op een speciaal soort toilet dat bedoeld is om ontlasting met eventuele bolletjes op te vangen. Een 'bolletjestoilet', zeg maar. Nou, als er mensen zijn die het lastig vinden om te plassen terwijl er iemand kijkt... probeer dan maar eens te poepen terwijl er iemand naar je kijkt en ook nog eens loopt te commanderen dat je moet opschieten! Wat een hel. De ene na de andere vernedering. Maar ik heb weinig keuze. Ogen dicht en niet luisteren, probeer je te concentreren hoe bizar het ook is. Weer terug in die verdomde cel met

cameratoezicht. Ik probeer me te dwingen te ontspannen zodat ik wat tot rust kom. Ik lig op het harde bed en slapen lukt niet. Ook als ik onder de dekens kruip, zodat het licht wat dimt, lukt het me niet. In plaats daarvan krijg ik het alleen maar benauwder en begin ik van alle stress en spanning haast te hyperventileren. Bah, dit is een echte nachtmerrie toch? Hoe ben ik hier nu toch in vredesnaam beland?

De tijd tikt langzaam door en voor mijn gevoel ben ik hier nu al dagen. Uiteindelijk val ik toch in slaap.

De volgende ochtend gaat de deur open en wordt voor de zoveelste keer mijn bloed afgenomen. Er wordt wat te drinken neergezet en ik krijg wat keiharde, droge broodjes. Grappig, ik meende altijd dat 'op water en brood leven' metaforisch bedoeld was. Maar ik zit hier gewoon letterlijk op water en brood!

De rest van deze dag verandert er niet zoveel en verloopt hetzelfde als de afgelopen nacht: tergend langzaam. Dan, halverwege de middag, word ik uit de cel gehaald.

Men neemt me mee naar een kantoortje waar twee dames zitten te wachten. Het blijken een rechter en advocate te zijn. Ah eindelijk, misschien levert dit nu iets positiefs op. Je hoort binnen achtenveertig uur voorgeleid te worden aan een rechter, anders moeten ze je laten gaan. En dat mag natuurlijk niet gebeuren, vinden ze. Dus zit ik hier nu tegenover een vrouwelijke rechter die mij al veroordeeld lijkt te hebben nog voordat ik ook maar een woord heb gesproken. Zo kijkt ze tenminste.

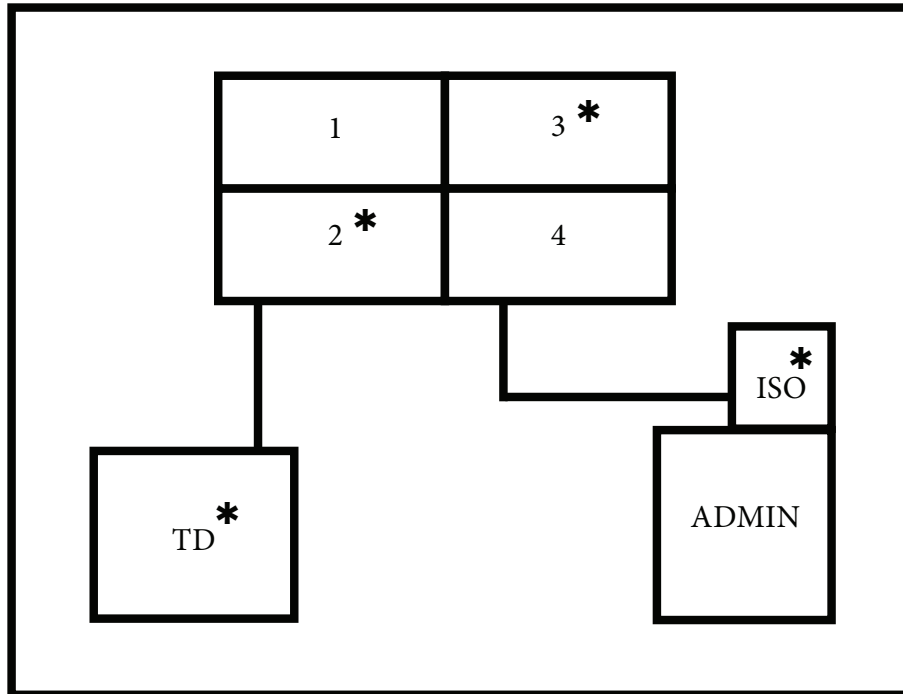
En er zit een Nigeriaanse tolk naast me om voor mij alles in het Engels te vertalen. Er is geen Nederlandse tolk voorhanden, schijnt.

HOOFDSTUK II

BUSTO ARSIZIO

We stoppen voor een grote stalen poort die langzaam opengaat. Wanneer we naar binnen rijden ontdek ik dat het een soort sluis is waar eerst de nodige papieren moeten worden afgegeven. Alle ogen zijn op mij gericht, merk ik. ‘Weer zo’n stuk schorem dat ze binnenbrengen’, zie ik ze denken! Het liefst schreeuw ik luidkeels: ‘Ik ben onschuldig, ik heb verdomme niets gedaan!’ Maar wie zal mij geloven. En al zou iemand het geloven, wat kunnen ze doen? Ze horen dit natuurlijk dagelijks van iedereen die hier terechtkomt. De andere zijde van de sluis opent zich langzaam en we rijden het gevangenisterrein op. Direct zie ik waar ik beland ben. Allemaal tralievensters met daarachter schoenen en ondergoed die luchten en drogen in de zon. Het ziet er indrukwekkend maar vooral angstaanjagend triest uit. Hier gaan ze mij achterlaten. Maar voor hoelang?

‘Casa circondariale di Busto Arsizio’, dat is de naam van deze bajes. De plek waar ik de komende nacht of misschien wel nachten moet verblijven. Wie weet hoeveel nachten nog zullen volgen? Mijn overtuiging dat dit alles slechts een kwestie van enkele dagen zal

* GEZETEN

zijn, begint steeds meer af te nemen tot slechts een klein vleugje (ijdele) hoop. Het enige wat ik weet is dat dit allemaal een groot misverstand is, maar niemand gelooft me.

Ze hebben me nog hoogstpersoonlijk op het vliegtuig gezet in Peru nadat men mij ten onrechte voor een drugskoerier aanzag. Mocht ik echt drugs bij me hebben gedragen, in of op het lichaam, dan hadden ze dat daar zeker gevonden en zat ik in Peru nu een jarenlange straf uit. Hoe onwerkelijk dat ik later tijdens een transit plotseling drugs in mijn tas heb verstopt en uiteindelijk in een Italiaanse gevangenis beland. Allemaal vanwege een spugzakje vol met uitgepoepte bolletjes cocaïne die ze een paar dagen geleden aantroffen in mijn handbagage? Waarom kan men niet even contact opnemen met Lima-Airport om te verifiëren dat ze daar negatieve röntgenfoto's van mij hebben? Ze zullen wellicht de foto's niet meer kunnen laten zien, maar ze kunnen toch bevestigen dat de uitslag goed was? Waarom zouden ze me anders laten gaan? Allerlei vragen waar ik voorlopig nog geen antwoord op krijg. Zolang ik mezelf niet verstaanbaar kan maken in het Italiaans en er geen advocaat is die Engels spreekt, lijkt ik compleet met mijn rug tegen de muur te staan!

We lopen het gebouw binnen en ik zie dat de binnenzijde volledig blauwwit gekleurd is. De wanden van het kantoor zijn wit met een blauwe lambriserings. De tralievensters zijn eveneens blauw van kleur. Het geheel doet me denken aan een zwembad. Maar ik vrees dat er van baantjes trekken hier niet veel terecht zal komen. Zwemmen in een rivier van tranen wellicht, ja.

Ze laten me achter in een wachtruimte met traliedeuren. Het lijkt op een grote cel maar dan eentje die compleet leeg is. Er staat na-

melijk niets om eventjes op te zitten. En ik ben zo enorm moe, zowel fysiek als mentaal.

Ik kan mijn gedachten niet onder controle krijgen, ze draaien op volle toeren nu. Allerlei emoties, angsten en twijfels voelen als een grote knoop in mijn hoofd. Langzaam maar zeker voel ik dat ik mezelf begin te verliezen in mijn eigen wanhoop. Hoe kan mij dit nu allemaal overkomen? Is dit noodlot voorbestemd het mijne te zijn? Mijn leven kent meerdere hoogte- en dieptepunten, maar dit is toch wel het 'diepste dieptepunt'.

Met opgetrokken knieën zit ik op de koude grond tegen de volgeschreven wand aan. Mijn gezicht verscholen achter mijn knieën zodat ik mijn tranen kan verbergen. Niemand hier bekommert zich om mij, dus verbergen is eigenlijk helemaal niet nodig. Overal om me heen zie ik peuken op de grond liggen. De wanden vol gekladderd met teksten in allerlei talen. Nergens zie ik iets staan in het Nederlands. Zelf ben ik niet in staat om iets aan deze *wall of shame* toe te voegen. Dat is toch al lastig vanwege die pijnlijke handboeien. Maar het enige wat ik er met grote koeienletters op zou willen schrijven is 'HELP! Ik ben onschuldig en niemand gelooft mij!' Zinloze gedachten over zinloze acties. Wie of wat kan mij nu redden of uit deze positie halen? Het wachten is op de resultaten van de DNA-sporentest. Ze zullen mijn verzoek daarover toch wel serieus hebben genomen?

De deur opent en ik word gesommeerd om op te staan en mee te lopen. Aan de overkant van de hal is een magazijn waar ze alle spullen van de gedetineerden opslaan. Er wordt nauwkeurig ge-

controleerd wat men wel en niet mag meenemen naar de cel. Veel kleding heb ik niet bij me. Slechts een weekje vertoefde ik in Peru en daar droeg ik voornamelijk korte broek, shirt en slippers. Hier in Italië is het inmiddels al aardig fris zo halverwege november, dus aan die kleding heb ik hier niet veel. Het enige wat ik dus meeneem de cel in is wat ik op dit moment aan heb. Twee schone onderbroeken heb ik nog, de overige zitten bij de vuile was in mijn rugzak, en mijn veterloze sneakers. Meer heb ik niet om mee te nemen naar mijn nieuwe verblijf dat op me wacht.

Mijn handboeien worden nu afgedaan en eindelijk voel ik me een beetje bevrijd. Wat een marteling is het om die dingen steeds te moeten dragen.

‘De Broejn?’ hoor ik in het Italiaans opeens. Een bewaarder gebaart mij om hem te volgen. Schaapachtig en nerveus loop ik achter hem aan. We lopen door troosteloze kale gangen en komen uiteindelijk aan bij een achteraf gelegen klein cellenblok van zes cellen. Nooit eerder zag ik zoiets in het echt, enkel in films. Maar dit was veel erger dan in de films die ik heb gezien.

Mijn ‘hok’ is genummerd als *cella due*, dat staat voor cel 2. Het is een hok met een oppervlakte van nog geen acht vierkante meter met een stapelbed voor drie personen. Het is er koud en donker. Het ziet eruit als de eenzaamste plek op aarde!

De bewaarder opent de traliedeuren en maakt met gebarentaal duidelijk dat ik mijn spullen moet achterlaten. Dan sluit hij de deur weer en gebaart me weer om hem te volgen. *Wat nu weer? Wanneer is dit hele circus nou es afgelopen?* Ze brengen me naar de ziekenboeg waar ik nog eens onderzocht word.

‘I understand you speak English?’ vraagt de vriendelijke arts die voor mijn gevoel een ware redder in nood is. En ik maar bang zijn dat er niemand Engels spreekt in dit land. Al drie dagen praat ik alleen maar tegen mezelf, grap ik van de zenuwen. De dokter kan er wel om lachen en ik voel me voor het eerst sinds mijn arrestatie eventjes wat op mijn gemak.

Hij vraagt me of ik op de weegschaal wil gaan staan en dan schrik ik me werkelijk een ongeluk! Wat?? In de afgelopen dagen ben ik maar liefst zeven kilo afgevallen? Dat komt allemaal door de stress die mij haast letterlijk verteerd heeft. Tranen van de schrik branden in mijn ogen.

De arts brengt me een beker water. Hij heeft met me te doen, zie ik. ‘Je krijgt nu een uitvoerig gesprek met een psychologe en maak je geen zorgen, ook zij spreekt goed Engels’, zegt hij geruststellend. Er wordt nog bloed afgenomen en mijn bloeddruk wordt gemeten. Dat blijkt iets hoger dan normaal te zijn. *Joh?* Hoe zou dat nou komen? Het valt mij nog mee dat ik van alle stress en het enorme gewichtsverlies nog recht op mijn benen kan staan!

De arts schudt mijn hand, wenst me veel sterkte en laat het verder over aan een roodharige dame. Dat moet de psychologe zijn.

‘Komt u binnen, meneer de Broejn’, zegt ze in het Engels terwijl ze mij een hand geeft en zich voorstelt. Ook zij spreekt mijn naam weer zo grappig uit. Op dat moment dringt het tot me door dat ik hier voortaan met ‘De Broejn’ word aangesproken. Mijn achternaam zal ik waarschijnlijk pas weer op de vertrouwde wijze horen als ik ooit weer op Nederlandse bodem ben. *Ooit... hoop zo snel mogelijk.*